

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., 14 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Kaźmierczak

po rozpoznaniu 14 września 2016 r. w P.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko G. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z 15 grudnia 2015r., sygn. akt. X GC 371/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak

X Ga 334/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego G. T. nie zasługiwała na uwzględnienie. W zakresie objętym apelacją pozwanego Sąd Okręgowy podziela bowiem ustalenia faktyczne i wnioski zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i z tego powodu przyjmuje je za własne (art.382 k.p.c.). W ocenie Sądu Okręgowego nie budzi również jakichkolwiek wątpliwości ocena prawna sporu w zakresie objętym kontrolą instancyjną.

Za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. art. 233 § 1 k.p.c., albowiem powód w istocie dostarczył w niniejszym postępowaniu wiarygodne dowody wskazujące na to, iż jego roszczenie jest zasadne zgodnie z art. 535kc.

Po pierwsze, jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. wskazać należało, że dla poprawnego sformułowania powyższego zarzutu niezbędne jest wskazanie przez skarżącego w czym upatruje on wadliwości dokonanej przez sąd oceny konkretnego dowodu i jednocześnie wykazanie przez niego braku logiki w przeprowadzonym przez sąd wnioskowaniu lub przeprowadzenia przez ten sąd nieprawidłowego postępowania dowodowego poprzez brak oceny wszystkich dowodów. Nie może ono natomiast polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, czyli sprowadzać do zaprezentowania własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, opartej na własnej, korzystnej dla strony ocenie materiału dowodowego, w sytuacji, gdy strona nie wykazała wspomnianych wyżej błędów sądu orzekającego w pierwszej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2004 r., IV CK

274/03). Jeżeli zatem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, i to pomimo tego, iż z tego samego materiału dowodowego dałoby się wysnuć logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski odmienne (wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, lecz konieczne jest również wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Stąd też w szczególności skarżący powinien podać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99). Składając apelację i formułując powyższy zarzut pozwany nie przytoczył żadnych okoliczności, które wskazywałyby na przekroczenie przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów w powyższym rozumieniu.

Po drugie zważyć należało, że pozwany zarzuca Sądowi pierwszej instancji, iż błędnie uznał, iż powód wykazał, że doszło do zawarcia umów sprzedaży w sposób skuteczny czego potwierdzeniem były faktury VAT, a które to wedle pozwanego nie były tego faktu dowodem wystarczającym. W okolicznościach niniejszej sprawy stanowisko pozwanego jest całkowicie błędne. Sąd pierwszej instancji trafnie zważył, iż do istoty sporu należało ustalenie, czy strona pozwana zamówiła u powoda towar objęty fakturami VAT oraz czy powód wypełnił swoje świadczenia z tej umowy tj. wydał pozwanemu towar objęty fakturami VAT. Ciężar udowodnienia tych okoliczności w myśl art. 6 k.c. spoczywał na powodzie, bowiem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. I wbrew zarzutom apelacji powód ciężarowi temu sprostał. W treści bowiem faktur wyraźnie każdorazowo wskazano przedmiot sprzedaży, ilość i cenę, a osoby wskazane w treści faktur i to osoby legitymujące się pieczęcią pozwanych działających w formie spółki cywilnej - pracownicy, czemu pozwany nie zaprzeczył - potwierdziły odbiór tych towarów w zakresie asortymentu, ilości i ceny. Jak trafnie dostrzegł to Sąd Rejonowy, pozwany wdając się w spór nie zakwestionował, ażeby były to osoby uprawnione do odbioru towaru. Zresztą fakt wydania tymże osobom pieczęci firmowej strony pozwanej świadczy o udzieleniu im umocowania do działania, a przynajmniej pozwala na domniemanie faktyczne takiego umocowania, którego z kolei pozwany nie obalił.

Wbrew zarzutom apelacji w sytuacji, gdy strony są przedsiębiorcami działającymi na rynku to w praktyce gospodarczej właśnie faktura VAT zawierająca wszystkie dane co do przedmiotu sprzedaży jest powszechnie stosowanym dokumentem rozliczeniowym. Jak trafnie przywołał Sąd I instancji orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie III CK 173/03: faktura VAT może stanowić dowód stwierdzający wiarygodność, jeżeli zawiera dane niezbędne do jej identyfikacji. Znaczenie faktury jako dokumentu rozliczeniowego na gruncie prawa podatkowego nie wyłącza możliwości przypisania jej wystawieniu i doręczeniu skutków wynikających z prawa cywilnego (wyrok z 24 czerwca 2004 r., Lex nr 174179). W istocie jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne co do zasady, jak i co do wysokości. Brak reakcji pozwanego po doręczeniu faktury, brak jej zakwestionowania przed procesem potwierdza istnienie roszczeń wynikających z faktur. Okoliczność jedynie ogólnikowego zaprzeczenia pozwanego roszczeniu powoda, wobec braku przytoczenia przez pozwanego własnych twierdzeń, wobec jego niestawiennictwa na dowód z przesłuchania stron w tym kontekście pozwalają na ocenę, że przeczenie jego stanowi tylko przyjętą taktykę procesową nakierowaną na odwołanie płatności.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, apelację pozwanego, jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 kpc w związku z art. 99 w związku z art. 108 § 1 kpc i art. 391 § 1 kpc oraz § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804).

SSO Ewa Kaźmierczak